

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobkyně **L. P., a.s.**, se sídlem x, zastoupené JUDr. Jiřím Kozákem, advokátem se sídlem Jiráskova 236, Mělník, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem 150 00 Praha 5, Zborovská 11, za účasti osob zúčastněných na řízení **1) P. V.**, státní podnik, se sídlem x a **2) J. L.**, bytem x, zastoupeného JUDr. Petrem Niple, advokátem se sídlem Na Pankráci 11, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2013, č. j. 039404/2013/KUSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2013, č. j. 039404/2013/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 20.456,- Kč k rukám jejího zástupce, JUDr. Jiřího Kozáka.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 30. 4. 2013 domáhá zrušení rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání proti rozhodnutí odboru výstavby a rozvoje Městského úřadu Mělník (dále jen „stavební úřad“) ze dne 28. 8. 2012, č. j. 4-10-1908/VYS/10/Tě, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad rozhodl o umístění stavby malé vodní elektrárny (dále jen „MVE“).

Žalobkyně namítla, že jí nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a o tomto právu nebyla ani poučena. Dále argumentovala, že ačkoliv poukázala na listinný důkaz – studii společnosti Vodní cesty, a. s., z roku 2012 (dále jen „posudek“), byl tento důkaz správními orgány zcela opominut.

Žalobkyně rovněž namítla, že umístění MVE by podstatně omezilo provoz jí vlastněného sportovního přístavu Bílé Břehy (dále jen „přístav“), jelikož by odběrem vody MVE došlo k přílišnému snížení hladiny vodního toku a byl by tak ohrožen provoz přístavu, a též poukázala na to, že žalovaný se její argumentací věcně nezabýval, důsledkem čehož je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný reagoval předně konstatováním, že účast v řízení je materiální povahy a není tak podstatná, kdy bylo deklarováno postavení žalobkyně jako účastníka řízení. Dále uvedl, že v řízení bylo doručováno veřejnou vyhláškou, žalobkyně byla přítomna na ústním jednání a měla tak bezesporu možnost uvádět všechny rozhodné skutečnosti a na svých právech tedy nebyla nikterak zkrácena.

Žalovaný dále uvedl, že se s tvrzením žalobkyně o ohrožení provozu přístavu se stavební úřad řádně vypořádal, když ve svém rozhodnutí odkázal na vyjádření dotčeného orgánu, které si vyžádal, z něhož vyplynula nedůvodnost námítky žalobkyně, a konstatoval, že důvodem pro zamítnutí žádosti o umístění stavby není jakýkoliv zásah do práv účastníků, ale pouze takový zásah, který přesahuje přiměřenou míru. Dále uvedl, že povolení k nakládání s vodami u MVE bylo vydáno dříve, než stavební povolení na stavbu přístavu, a tedy je zjevné, že povolení na stavbu přístavu z povolení s nakládání s vodami u MVE vycházelo. Rovněž argumentoval, že skutkový stav byl v projednávané věci zjištěn dostatečně, resp. že žalobkyně své námítky ničím neprokázala. Žalovaný shrnul, že v řízení postupoval zcela v souladu s ustanoveními správního řádu i zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 350/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“), a neshledal důvod pro zamítnutí žádosti o umístění stavby. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

P. V. ve svém vyjádření uvedlo, že v dané věci se po předchozím zrušovacím rozhodnutí žalovaného jednalo již o druhé projednání záměru umístění MVE a žalobkyně tak měla dostatek času a možností seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Ostatně sama žalobkyně zmínila, že námítky proti záměru uplatnila při ústním jednání konaném dne 12. 7. 2012. Správní orgán tedy se žalobkyní jednal jako s účastníkem řízení ještě před vydáním usnesení, jímž byly vyřešeny pochybnosti okolo jejího účastenství v řízení. P. V. dále podrobně argumentovalo i v tom směru, že MVE nemůže ohrozit provoz přístavu, což podle něj plyne i z posudku předloženého žalobkyní.

Osoba zúčastněná na řízení 2) se zcela ztotožnila s podanou žalobou.

Žalobkyně reagovala odkazem na ustanovení § 9 odst. 5 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění zákona č. 150/2010 Sb. (dále jen „vodní zákon“), z něž dovodila, že ve stavebním řízení na stavbu MVE bude nutno vydat nové povolení k nakládání s vodami, které bude muset respektovat v zásadě její již téměř dokončenou stavbu přístavu. Má-li žalovaný otázku vzájemného vlivu stavby MVE a stavby přístavu za vyřešenou na základě původního povolení k nakládání s vodami pro MVE, a to ve prospěch MVE, je podle žalobkyně tento závěr nesprávný.

Ze správního spisu plyne, že dne 24. 4. 2010 podalo P. V. žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby MVE. Dne 16. 12. 2011 vydal stavební úřad rozhodnutí o umístění stavby MVE, které bylo následně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 4. 2012. Dne 6. 6. 2012 oznámil stavební úřad zahájení nového projednání. Dne 12. 7. 2012 se konalo veřejné ústní jednání, při kterém žalobkyně namítla ohrožení provozu přístavu provozem MVE a odkázala na posudek. Dne 24. 8. 2012 potvrdil stavební úřad usnesením účastenství žalobkyně ve správním řízení.

Dne 27. 8. 2012 došlo stavebnímu úřadu vyjádření Městského úřadu Mělník, odboru životního prostředí (dále jen „vodoprávní úřad“), k posudku, na který žalobkyně při ústním jednání odkazovala. V tomto vyjádření vodoprávní úřad uvedl, že hydrotechnické výpočty v posudku se věcně neliší od výpočtů v předcházejícím posudku zpracovaném tímtež zpracovatelem v lednu 2010 a potvrzují, že povolené nakládání s vodami je v této MVE reálně využitelné, aniž by byla jakkoliv ovlivněna plavba. V případě nepřetržitě opakovaného plnění plavebních komor bude průtok vody MVE omezen. V průtočných elektrárnách je podle vodoprávního úřadu běžné, že hltnost turbín a nakládání s vodami jsou povoleny na průtok, který není ve vodním toku trvale k dispozici. V případě nedostatku průtoku je využíván menší průtok, a tak tomu bude i v této MVE na základě manipulačního řádu, který bude P. V. uloženo zpracovat tak, aby nebyl ohrožen plavební provoz. K tomu doplnil, že povolení k nakládání s vodami pro MVE předcházelo rozhodnutí o umístění přístavu a územní rozhodnutí na stavbu přístavu tak z tohoto povolení k nakládání s vodami muselo vycházet.

Dne 28. 8. 2012 vydal stavební úřad veřejnou vyhláškou rozhodnutí o umístění stavby MVE, v jehož podmínkách uložil v dalších fázích povolovacích řízení dodržet mj. i podmínky dbát při provozu MVE na zachování minimálního zůstatkového průtoku do koryta Vltavy pod Vraňanským jezem a dodržovat podmínky vydaného povolení k nakládání s povrchovými vodami, zachovat minimální zůstatkový průtok stanovený vodoprávním úřadem podle ustanovení § 36 vodního zákona, zásadně neovlivnit nátokem vody do MVE proudění vody a tím i plavební poměry v plavebním kanálu Vraňany – Hořín, zkušebním provozem po dobu jednoho roku ověřit, že mj. nedojde k omezení plavebních hloubek a v případě překročení limitů v tomto směru neprodleně přijmout opatření k jejich zamezení. V odůvodnění svého rozhodnutí stavební úřad zcela převzal závěr vodoprávního úřadu a uzavřel, že provozem MVE nedojde k ovlivnění plavby v přístavu a že ostatně žalobkyně ani žádný relevantní důkaz ke svému tvrzení nepředložila.

Proti rozhodnutí stavebního úřadu podala žalobkyně [a vedle ní i osoba zúčastněná na řízení 2) a též obec Hořín, ty ovšem z jiných důvodů] odvolání, v němž argumentovala, že podle posudku by zbudování MVE s odběrem (průtokem) přes 5 m³/s bylo nereálné a ohrožovalo by stabilitu hladiny a její výšku, kterou je třeba zachovat podle manipulačního řádu vodního díla a parametrů projektu přístavu. Při výstavbě a provozování MVE by výška hladiny v kanálu a přístavu nedosahovala úrovně potřebné pro provoz přístavu, jehož stavba již byla povolena a zahájena a požadavky na zachování parametrů pro její bezpečný a řádný provoz tedy musejí být upřednostněny před požadavky dalších zájemců o výstavbu v této lokalitě. Žalobkyně též namítla, že ve věci bylo rozhodnuto, aniž by měla dostatečnou možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Žalovaný, aniž by si opatroval pro své rozhodnutí další podklady, dne 6. 3. 2013 napadeným rozhodnutím všechna odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že účast v řízení je materiální povahy bez ohledu na to, zda se daná osoba účastenství domáhá či nikoliv. V případě průkazného účastenství není nutné o účastenství rozhodovat podle § 28 odst. 1 správního řádu. Přestože

stavební úřad měl řádně vymezit okruh účastníků řízení, neshledal žalovaný námitku nedostatečného prostoru k vyjádření důvodnou, protože řízení bylo veřejné a již dne 21. 10. 2011 při oznámení jeho zahájení řízení bylo zveřejněno pozvání k veřejnému ústnímu jednání. Dále žalovaný odkázal na pasáž vyjádření vodoprávního úřadu, podle které územní rozhodnutí pro stavbu přístavu bylo vydáno až po vydání povolení k nakládání s vodami pro MVE, a proto z něj nepochybně vycházelo. Důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí je skutečnost, že je prokázáno, že záměr je v rozporu s veřejným zájmem nebo že zasahuje do subjektivních práv účastníků řízení nad přípustnou míru, tj. nikoliv jakýkoliv zásah do těchto práv, a s ohledem na uvedené tedy podle žalovaného nejsou námitky žalobkyně na nedostatečné posouzení z hlediska ustanovení § 90 stavebního zákona relevantní. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno veřejnou vyhláškou 15. dnem po vyvěšení, tj. dne 23. 3. 2013.

Krajský soud v Praze po ověření, že žaloba je včasná a že jsou splněny i další procesní podmínky přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a na základě něj dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobkyně předně namítla, že jí nebylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním, jak požaduje ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Soud úvodem připomíná, že povinnost dát účastníku možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu není samoúčelná, nýbrž slouží jednak k předvídatelnosti správních rozhodnutí, jednak je povinností správních orgánů imanentní pojmu demokratického právního státu, jak setrvale judikuje Ústavní soud ČR (např. v nálezu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04). V projednávané věci si stavební úřad po proběhlém ústním jednání vyžádal ještě vyjádření vodoprávního úřadu, kterým následně ve svém rozhodnutí argumentoval při zamítnutí námítky žalobkyně. S tímto vyjádřením však stavební úřad nedal žalobkyni možnost se seznámit a ta tak neměla možnost na něj v průběhu prvoinstančního řízení reagovat, čímž bylo porušeno ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.

Výše uvedené však nemusí být samo o sobě důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož správní řízení (včetně řízení odvolacího) je třeba pojímat jako celek, z čehož plyne, že vady řízení na prvním stupni mohou být v odvolacím řízení odstraněny. V zásadě je na okolnostech případu a úvaze odvolacího správního orgánu, zda se rozhodne vady řízení odstranit sám, či zda přistoupí ke zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci k novému projednání. Žalovaný však v tomto případě na odpovídající odvolací námitku reagoval nesprávně, protože samotná skutečnost, že ve věci se konalo veřejné ústní jednání, ještě nijak neřeší zcela reálný problém, že žalobkyni nebyla dána možnost zareagovat na (pro věc zjevně klíčové) vyjádření vodoprávního úřadu. Pro věc je podstatné, že ani žalovaný nepostupoval podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a nenahradil tak předchozí pasivitu stavebního úřadu vydáním vlastní výzvy, jíž by žalobkyni vyzval, aby se ve stanovené lhůtě seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřila se k nim. Jakkoliv se soudu jeví, že z rozhodnutí stavebního úřadu se žalobkyně o existenci (a rámcově i o obsahu) vyjádření vodoprávního úřadu dozvěděla a nic jí nebránilo v tom, aby se v průběhu půl roku probíhajícího odvolacího řízení s obsahem tohoto vyjádření podrobně seznámila, právu účastníka na seznámení se s obsahem správního spisu jako klíčovému procesnímu právu odpovídá aktivní povinnost správního orgánu účastníky řízení vyrozumět o tom, že správní orgán má podklady pro vydání správního rozhodnutí za kompletní a je připraven na základě nich vydat rozhodnutí ve věci samé. Nepostačí tedy pouhé pasivní

uplynutí lhůty a odkaz na neaktivitu žalobkyně samotné. Protože ani žalovaný tuto závažnou procesní vadu nenapravil a tato vada mohla mít vliv na zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí (protože pro rozhodnutí o námitkách žalobkyně bylo vyjádření vodoprávního úřadu klíčové), byl naplněn zrušovací důvod podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Žalobkyně kromě toho namítala i ohrožení provozu přístavu provozem MVE, polemizovala se závěrem vodoprávního, resp. stavebního úřadu a ve svém odvolání uvedla konkrétní důvody, pro které by mohlo provozem MVE dojít k ohrožení provozu, konkrétně poukázala na ohrožení potřebné výše hladiny. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je v této otázce na samé hraně srozumitelnosti a lze z něj jen s nejvyššími obtížemi seznat, že se ztotožnil s touto částí argumentace stavebního a vodoprávního úřadu, která odkazuje na skutečnost, že povolení k nakládání s vodami pro MVE předcházelo vydání rozhodnutí o umístění přístavu. Pro posouzení závěrů žalovaného je tak klíčová otázka, zda lze v územním řízení důvodně namítat dotčení v důsledku nakládání s vodami, které bylo v minulosti již povoleno.

Odpověď soudu na tuto otázku je kladná, jelikož pro stavební úřad i žalovaného byl rozhodující skutkový a právní stav ke dni vydání jejich rozhodnutí (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 6 As 23/2006-98). Povolení k nakládání s vodami vydané pro MVE v roce 2008 s ohledem na datum jeho vydání vyjadřuje přípustnost takového nakládání s ohledem na tehdejší skutkový stav, logicky tedy bez posouzení vlivu provozu MVE na provoz přístavu. Pouze v tomto rozsahu se může uplatnit princip vázanosti stavebního úřadu, potažmo žalovaného, dříve vydaným rozhodnutím vodoprávního úřadu (§ 57 odst. 3 správního řádu). Kdyby rozhodnutí povolující nakládání s vodami pro MVE s vlivem na provoz přístavu kalkulovalo (a nezměnily se od doby jeho vydání rozhodné skutečnosti, např. v podobě výšky hladiny předepsané manipulačním řádem či hydrodynamických parametrů vodní cesty), pak by pro vyřešení námítky žalobkyně bylo závazné. Závěr o míře a povaze hrozícího ovlivnění přístavu umístěním MVE však v povolení k nakládání s vodami z roku 2008 vysloven být nemohl.

Pokud byl P. V. v průběhu řízení uplatňován názor, že na základě povolení k nakládání s vodami z roku 2008 (které se v té době až do novely vodního zákona účinné od 1. 8. 2010 poněkud nešťastně vydávalo bez vazby na stavební povolení, popř. alespoň územní rozhodnutí, tj. pro neexistující stavby, jejichž konečná povolená podoba, čas vzniku a koneckonců ani vlastní realizace není jistá) svědčí stavbě MVE priorita před stavbami povolovanými až později, jeho názor není správný. Tento závěr vylučuje již to, že kritéria zvažovaná dle vodního zákona se s kritérii pro vydání územního rozhodnutí nepřekrývají. Právní úprava tak rozhodně neumožňuje uzavřít, že rozhodnutí vydaná podle vodního zákona zakládají právo priority ve vztahu k rozhodnutím vydávaným podle stavebního zákona.

Z ustanovení § 90 písm. b) ve spojení s ustanoveními § 18 odst. 3 a § 19 odst. 1 písm. e) a f) stavebního zákona lze dovodit prioritu dříve vydaného územního rozhodnutí vůči později vydanému územnímu rozhodnutí. V zásadě totiž nelze povolit umístění stavby, která by (nad míru přiměřenou poměrům) kolidovala se stavbou, která již byla pravomocně umístěna do území dříve, protože by tím byl popřen princip, podle kterého umístění nových staveb má respektovat stávající stav v území. Stávajícím stavem je pak nezbytné rozumět nejen povolené stavby, které již byly realizovány, nýbrž i stavby, které byly do území umístěny pravomocným územním rozhodnutím, popř. na něž bylo vydáno stavební povolení, a tyto tituly (včetně jejich zjednodušených forem vydávaných v režimu části čtvrté správního řádu) jsou v době pozdějšího rozhodování stále platné.

Takový vztah však bez dalšího neplatí ve vztahu k dříve vydanému povolení k nakládání s vodami, jakkoliv ve stavebním a územním řízení mají být koordinovány i zájmy chráněné složkovými právními předpisy, vodní zákon z toho nevyjímá. Je to dáno tím, že před rokem 2010 byla taková povolení k nakládání s vodami vydávána pro stavby, jejichž realizace a podoba v době rozhodování vodoprávního úřadu nebyla vůbec jistá a přitom platnost takových rozhodnutí byla zpravidla velmi dlouhá (podle § 9 odst. 7 vodního zákona, ve znění účinném do 31. 7. 2010, nemohlo být povolení k nakládání s vodami pro využívání jejich energetického potenciálu vydáno na dobu kratší než 25 let). Striktní zohledňování priority takových rozhodnutí třeba i po 30 letech, aniž by vůbec bylo požádáno o vydání územního rozhodnutí na umístění odpovídajících staveb, by mohlo značně narušit fungování územního plánování. K vydaným povolením k nakládání s vodami lze tedy pouze přihlížet jako k jednomu z velkého množství faktorů vstupujících do procesu územního rozhodování, který může být (i s ohledem na dlouhodobější nevyužití takového rozhodnutí) zcela převážen faktory jinými.

Co je však podstatnější, v aktuální věci se střetává Povodím Vltavy prosazovaná prioritizace rozhodnutí o povolení k nakládání s vodami s prioritou dřívějšího územního rozhodnutí, které svědčí žalobci. V tomto případě soud nemá pochybnosti o tom, že žalovaný, resp. stavební úřad byl v tomto střetu povinen respektovat pravomocná (a dosud platná, protože včas realizovaná) územní rozhodnutí a stavební povolení na stavbu přístavu. Tato rozhodnutí měla jako k jednomu z dílčích faktorů přihlížet i k vydanému povolení k nakládání s vodami pro MVE, ale i kdyby tento faktor zcela přehlédla, stavební úřad je tímto územním rozhodnutím a stavebním povolením ve smyslu § 57 odst. 3, resp. i § 73 odst. 2 správního řádu vázán a musí z něj podle § 90 písm. b) stavebního zákona vycházet při hodnocení žádosti o umístění stavby MVE a při vypořádání námítky uplatněné žalobcem.

Nelze přitom úspěšně argumentovat ani tím, že územní rozhodnutí na umístění přístavu respektuje prioritu povolení k nakládání s vodami pro MVE (a tudíž tato otázka byla posouzena již tehdy). V textu územního rozhodnutí na umístění přístavu, který žalobkyně předložila, totiž neexistuje jakákoliv zmínka o existenci takového povolení, natožpak výrok v podobě podmínky, že parametry či provoz přístavu musí povolení k nakládání s vodami pro MVE respektovat. Tato argumentace žalovaného proto postrádá reálný základ, přesněji řečeno je pouhým přáním, které se však v územním rozhodnutí nijak neodráží.

Výše uvedené tedy lze shrnout do závěru, že žalovaný nemohl pouze odkázat na existenci povolení k nakládání s vodami předcházející umístění stavby přístavu, ale byl povinen posoudit, zda (a případně jaký) bude mít MVE vliv na provoz přístavu. Této povinnosti však žalovaný nedostál, když na konkrétní žalobní námitku, poukazující na snížení hladiny toku provozem MVE, konkrétně nereagoval, pasáž týkající se vysvětlení závěru o neovlivnění hladiny v přístavu z rozhodnutí stavebního úřadu a vyjádření vodoprávního úřadu si neosvojil a spokojil se s obecnou argumentací, která jeho názor na možnost ovlivnění provozu v přístavu žalobkyně nijak nesděluje. V důsledku toho je napadené rozhodnutí (ve shodě s tím, co namítá žalobkyně) nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění. V tomto směru nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze nahradit argumentací uplatněnou až ve vyjádření žalovaného v řízení před soudem, resp. vyjádřením P. V. jako osoby zúčastněné na řízení.

Vzhledem k výše uvedenému postupoval soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, aniž by ve věci nařizoval jednání a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení pak bude na žalovaném, aby věc znovu projednal v souladu se závěry

soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tj. zejména aby věcně posoudil, zda může být provozem MVE negativně ovlivněn provoz přístavu a zda toto případné ovlivnění představuje okolnost bránící vydání územního rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 90 stavebního zákona. V tomto směru též zváží, zda je třeba v tomto směru zpracovat doplňující či revizní znalecký posudek (jak bylo navrhováno žalobkyní v řízení před soudem) nebo zda lze o námitkách rozhodnout již na podkladě předloženého posudku, třebaže byl do jisté míry ve správním řízení zpochybňován ze strany P. V. V každém případě je však nezbytné, aby se žalovaný k námitce možného ovlivnění výšky hladiny v přístavu žalobkyně srozumitelně a zcela konkrétně vyjádřil. Přitom neopomene před vlastním rozhodnutím ve věci vyzvat účastníky podle § 36 odst. 3 správního řádu, aby se vyjádřili ke shromážděným podkladům pro rozhodnutí ve věci samé.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 20.456,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 12.400,- Kč za čtyři úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky k vyjádření žalovaného a sepsání dalšího vyjádření ve věci – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ze čtyř paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 2.856,- Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek a z částky 4.000,- Kč představující zaplacený soudní poplatek za podání žaloby a za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

Osobám zúčastněným na řízení ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů nepřisluší, neboť jim soud žádnou povinnost neuložil a soudu není známa ani žádná okolnost hodná zvláštního zřetele, která by výjimečně přiznání náhrady nákladů odůvodňovala.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. listopadu 2015

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová